

بررسی نقش میانجی‌گری افسردگی در رابطه خستگی و کیفیت زندگی بیماران دیابتی نوع دو

منیره حاجی اندواری

کارشناسی ارشد روان‌شناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ساوه، ساوه، ایران

چکیده

پژوهش حاضر، بررسی نقش میانجی‌گری افسردگی در رابطه خستگی و کیفیت زندگی بیماران دیابتی نوع دو بوده است. در این تحقیق جامعه آماری شامل کلیه بیماران دیابتی زن بین سن ۲۰-۴۰ سال مبتلا به دیابت نوع ۲ در سال ۱۴۰۰ در منطقه دو شهر تهران می‌باشد که تعداد آن‌ها برابر با ۴۰۸۰ نفر بوده است. روش نمونه‌گیری در این پژوهش روش نمونه‌گیری در دسترس می‌باشد. که طبق جدول مورگان تعداد ۳۵۱ نفر به‌عنوان حجم نمونه انتخاب شدند. ابزارهای استفاده شده در این پژوهش شامل پرسشنامه‌های کیفیت زندگی ویر و شربون (۱۹۹۲)، آزمون افسردگی بک، پرسشنامه خستگی اسمتس بود. جهت تجزیه و تحلیل داده‌ها از تحلیل آمار توصیفی مانند میانگین، انحراف معیار و آمار استنباطی از آزمون ضریب همبستگی پیرسون استفاده شده است، لازم به ذکر است جهت تجزیه و تحلیل داده‌ها از نرم‌افزار نسخه‌ی SPSS 20 استفاده شده است و سطح معنی‌داری برای فرضیات ۵٪ در نظر گرفته شده است. یافته‌ها نشان داد که بین افسردگی و خستگی در بیماران دیابتی رابطه معنادار وجود دارد و همچنین رابطه از نوع مثبت و ضعیف می‌باشد. همچنین ضریب همبستگی میان افسردگی و کیفیت زندگی در بیماران دیابتی، بین افسردگی و کیفیت زندگی در بیماران دیابتی رابطه معنادار وجود دارد و همچنین رابطه از نوع منفی و نسبتاً متوسط می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: افسردگی، خستگی، کیفیت زندگی، بیماران دیابتی

مطالعات روانشناسی و علوم تربیتی

دوره ۷، شماره ۲، تابستان ۱۴۰۰، صفحات ۵۲۶-۵۲۸